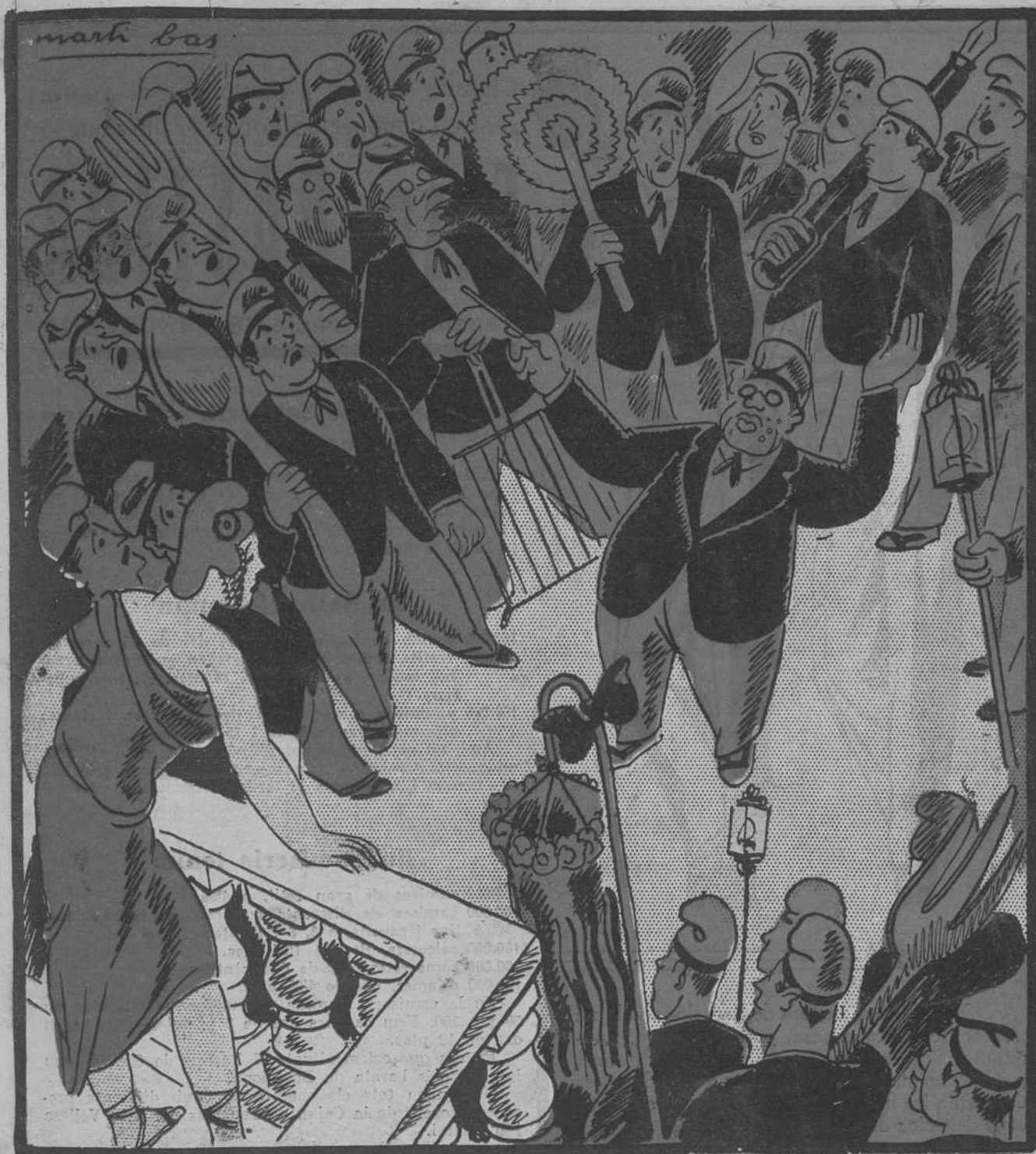

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

—Us haveu guanyat el primer premi.

Tapes Esquella 1935

Relligat i Tapes
Daurades
Pessefes 8'50

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos
partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?
Aneu al FRONTÓ NOVETATS

Ciudadà elegant i econòmic, el vostre
sastre i camiser no pot ésser altre que la

Casa BASTIDA

Passeig de Gràcia, 18-BARCELONA

Gran Basar de Sastreria i Camiseria Sistema Nordamericà

Allí trobareu el vostre vestit i la vostra camisa amb
totes les comoditats de preus. Ni liquidacions, ni re-
baixes de preus no poden res amb nosaltres. Sols els
55 anys d'experiència comercial permeten fer el que
fa la Casa Bastida.

En Sastreria tenim

- 100.000 vestits confeccionats paten des de 15 pessetes.
- 100.000 vestits confeccionats llaneta en gustos moderns,
tall anglès, a 40, 50, 60 i 75 ptes. els més supe-
riors.
- 100.000 pantalons confeccionats, des de 5 ptes. i classes
més superiors, a 8, 10 i 15 pessetes.

Amb un petit suplement us podem fer el vestit a la
mida, com també, si us precisa, tenim una secció que
ens permet lliurar-vos a la tarda el vestit encarregat el
matí.

En Camiseria tenim

- 100.000 camises de gran estil, a 4'95.
- 100.000 camises de diferents qualitats en zèfirs, pope-
lins i rayons, a 6, 8 i 10 ptes.
- 100.000 calçotets, des de 1'95 ptes.
- 100.000 samarretes, des de 0'95 cèntims.
- 100.000 pijames, des de 4'95 ptes.

En la camiseria a mida podem fer-vos estalviar un
50 per 100. Fem camises des de 8 pessetes, i de rayon
des de 12 ptes.

Encara que estem situats al Passeig de Gràcia, som
la casa més barata de Barcelona.

Obsequiem tots els compradors amb diferents pre-
sents i segells de la Caixa de Pensions per a la Vellesa
i d'Estalvi.

AVIS. — Els que de fora de Barcelona vulguin
servir-se de la nostra casa, poden escriure, i ad-
juntant 0'50 pessetes en segells, rebran figurins,
mostres i un sistema especial per a prendre's les
mides amb les instruccions per a rebre l'encàrrec
abans dels cinc dies.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ,
PENEDIDES, 8. - Telèfon 21361
(ARREPENTIDAS)
BARCELONA

FORA DE BARCELONA
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
ESPANYA: trimestre 3 Pessefes
ESTRANGER: trimestre 5 Pessefes

CRONICA

LA FESTA DEL POBLE

Barcelona ha estatjat, els dies de les festes de la República, milers i milers de forasters que de tots indrets han davallat a compartir amb nosaltres l'alegria de veure realitzat el somni que tant de temps servàrem en el cor els bons republicans.

Cinc anys de República! Qui ens ho havia de dir, i qui ho podia créure fa cinc anys. És per això que en tots els rostres es reflectia la satisfacció que comporta de veure una il·lusió acomplida.

Cinc anys, durant els quals tots els vaticinis nefastos dels enemics de la República han esdevingut fàl·lornies. Cinc anys de lluita aferrissada, car la monarquia no es conformava a perdre el seu feu. ¡com ens n'han ensenyades, de coses, aquests cinc anys! ¡Quanta d'experiència ens han deixat els fets!

Ja cal que sapiguem conservar aquesta llibertat que ens ha costat tant de guanyar.

Ja cal que allunyem de nosaltres els grillons monàrquics, i que trepitgem amb valentia el serpent que arrossegant-se covardament per terra tractarà sempre més de mossegar-nos el peu per tal d'injectarnos-hi el verí de les seves doctrines.

Com hauran patit d'ira els dretans, enemics de la democràcia, en veure que rics pobres i menestrals passaven per les Rambles entre mig de muntanyes de flors, rient-los el cor, els ulls i l'esperit. Com hauran patit d'ira els qui fins fa pocs dies consideraven els catalans llençats a mans d'un anarquia suïcida, en

veure com transcorren hores i hores i la tranquil·litat no s'altera per a res. Plens els carrers, plens els teatres, els palaus de l'exposició. Alegria per tot i germanor a tothora.

Difícilment ho podran digerir els senyors monàrquics, tot això.

Pobrets orbs que no hi veuen més enllà del nas! Orbs de cor i d'esperit. Un dia creguerem, i a ben segur que encara ho creuen, que només amb la tralla, el sabre i l'esperó es pot governar el poble.

Què? ¿Us havieu fet la il·lusió que l'obrer sense afusellaments, empresonaments, carnatges i tota mena de vexacions era un cas perdut?

Dones ja heu vist com també sap reflexionar. La vaga dels metal·lúrgics que vosaltres no hauríeu resolt d'altra fàisó que tancant rerareixes uns centenars de pares de família i apallisant-ne uns quants als calabossos de la Comissaria de Policia, s'ha acabat pacíficament, i governats i governants han donat proves irrefutables del seu amor a la pau, a l'ordre i a la vera justícia. No ho feieu així vosaltres, i per això una vaga de la magnitud que podia haver adquirit a Catalunya la dels metal·lúrgics, emplenava de sang els carrers de Barcelona, sortien les parabèl·lums, amb carnet del govern civil i s'arranjaven els conflictes per la força bruta, renyida amb tots els drets de l'home, que són drets sagrats que tothom ha de respectar.

Que durin, doncs, les festes a la nostra estimada República, que durin anys i anys, per sempre més, que no hi hagi força al món, per ben esperonada que estigui, que pugui resistir la topada d'un poble que avença, i avença sense cansar-se, agafat per les mans amb els altres pobles germans.

La
Cuina a Gas
indispensable
a tota
Casa Moderna

EXPOSICIÓ I VENDA:

APLICACIONES AL GAS

Avinguda Portal de l'Àngel, 20

La barra

A casa del senyor Pic i Pon no hi havia, durant les festes de la República, cap bandera barrada.

Què hi fa? I la barra d'alguns personatges, ¿no val per quatre i fins per deu?

El mestre Fontbernat

Els cent músics d'en Fontbernat van donar al palau de l'exposició un concert que va assolir un èxit esclatant. Era d'esperar! En Fontbernat, avui com avui, és un valor nacional que cal conservar...

Una confusió

Una banda musical de les moltes que han animat Barcelona amb motiu de les festes de la República va donar un concert al Parc de la Ciutadella.

El director va anunciar a l'acabament del concert «L'himne de Riego» i l'orquestra va començar a tocar «Yo soy torero», de l'òpera «Carme».

En fer-li veure la confusió, el mestre, sense immutar-se, va subsanar l'error i, més tard, sonrient, va corroborar que «Riego era más torero todavía».

Rigurosament històric.

Coses del Ciero

El Ciero, el diari del senyor Sedó, encapçala una nota telegràfica de la següent manera:

Los callistas protestan. Es refereix als partidaris del president destituït de Mèxic, senyor Calles...

Se perdió Zamora...

Zamora no és va guanyar en una hora. Però Alcalà-Zamora s'ha perdut en menys de mitja. De la qual cosa deduïm, que «las ciencias adelantan, que es una barbaridad».

Pobret Negus!

Els avions italians ja han volat per damunt Addis-Abeba. El Ne-

gus, el lluitador per excel·lència, defensor de la independència d'un poble, és un soldat més que es bat en retirada.

Mentrestant a Ginebra continuen deliberant.

Quan el Negus estigui derrotat del tot, és gairebé segur que la S. de N. ja haurà pres un acord definitiu... el d'anar-se'n a dormir.

No s'hi val

En bona hora que el poble es diverteixi i fins i tot que es diverteixi la policia. El que no ens fa gens de gràcia és que aprofitant-se de la distracció dels ciutadans es diverteixin els lladres.

En pocs dies els robatoris portats a cap sumen xifres alarmants.

No fumem... no fumem... això no és allò que dèiem...

La desfilada impertinent

De pidolaires, cirabotes, corbaters.. venedors de loteries, etc., la ciutat n'és plena a més no poder...

Si l'atzagaiada de l'ex-alcalde senyor Pic va ésser cosa de riure, això tampoc no vol dir que ara abandonem el ciutadà a mans dels demanaires de tot color i nacionalitat.

Espanya és una República de treballadors. La qual cosa no vol dir que ho sigui de ganduls...

Tots hi som

Prieto acompanyat d'un diputat d'Esquerra, català ha assistit al homeratge que l'Esquerra de Bilbao dedica al nostre plorat primer President Francesc Macià.

La paradoxa és que malgrat anar el senyor Prieto acompanyat d'un senyor sol, tot Catalunya va amb ells.

Com es mereix

El Brusi està guardat per una parella de policies. Potser és l'única vegada que el Diari de Barcelona es veu tal com es mereix...

Ritmes exòtics

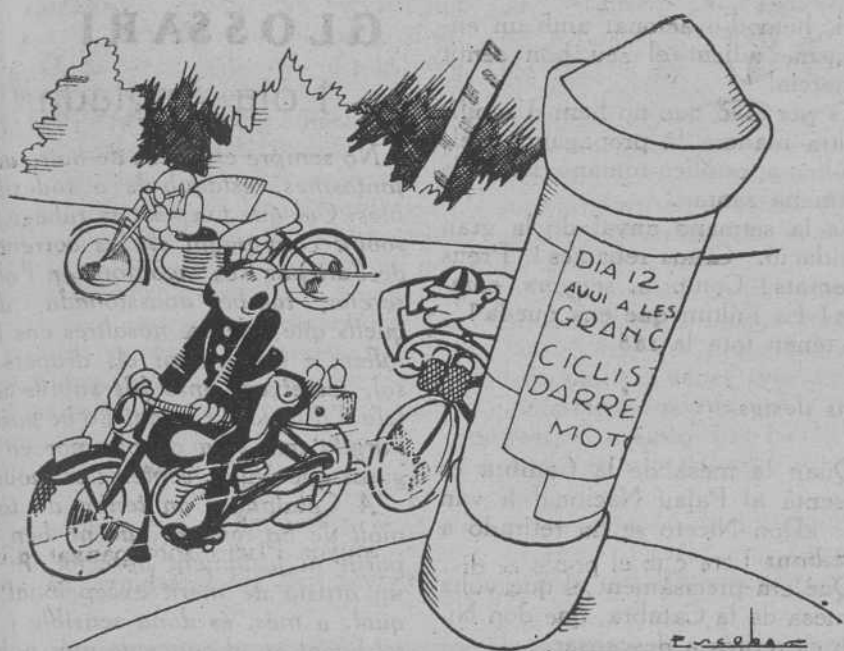
Llegim en un cartell del teatre Espanyol:

Sóc i sé, de fer cistells
i tornaré a fer paneres
per anar a collir cistells.

D'això se'n diuen versos d'avantguarda encara que Jordi Ohnet s'enfadi ¿No és cert, senyor Bonavia?

—Veu? Ací els repelo!

LES FESTES DE LA REPUBLICA

—Ep, jove! Em sembla que us equivoquen; aquesta moto és de la policia.

Les festes del mar

En el festival marítim darrerament celebrat no hi vam veure cap soci de l'ex-reial Club Marítim.

Per contra, els pescadors hi van concórrer amb els seus llaguts guar-nits, alegrant la festa amb el seu entusiasme!

I els monàrquics decebutos fan córrer que ara ens apujaran el preu del peix ¡Raves!

Comentaris

FESTES DE LA REPUBLICA

«Els carrers de la ciutat, plens de cartells, anuncien les festes commemoratives de la República.

També han aparegut en gran profusió gravats al·legòrics. Són aquells gravats en què la coneguda «matrona», posant junt al no menys conegut lleó, sosté a la mà esquerra una balança.

N'hi ha algunes en què la «matrona» de la balança ha triat, per a desenrotllar la seva tasca justiciera, la vora del mar. Complicada disposició d'esperit.

Però, en fi, ella sabrà per què. Sembla que, malgrat la incongruent elecció del lloc, aquesta actitud revifa l'entusiasme popular, ai!, massa ingenu.

Tan ingenu com el del 14 d'A-

bril del 31. Per què la «matrona» de la balança es lliura a l'eufòria d'estar-se, tant si vols com si no vols prop del mar, i, amb això, ja es dona per satisfeta veient la joia popular que tan absurdament assoleix.

Nosaltres li aconsellem que abandoni la vora del mar i les perilloses suggestions de les sirenes, i que faci funcionar amb més rapidesa la historiada balança, que recordi que ~~es passegen encara tranquil·lament.~~

Abandoni, com més aviat millor, la vora del mar, que avanci Ibèria endins i ompli les presons amb els botxins del poble. Aleshores sí que el poble fruità amb tota la joia les festes commemoratives de la República!

Però aquesta incongruent actitud d'estar-se tant sí com no amb la historiada balança a la vora del mar...

Besteiro, president de la República?

Besteiro, dintre la trajectòria política del seu partit, ha envellit molt, potser massa de pressa perquè la seva veu tingui cap eficàcia en l'ànim impetuós de les joventuts que marxen amb ritme accelerat vers la lluita final.

El seu paper, com a líder del seu partit, ha acabat. Però resta enca-

ra l'home sense prejudicis religiosos, demòcrata, fidel a la voluntat del poble, i això és una garantia per a l'actual República.

Azaña, Martínez Barrio i Sánchez Román no han esgotat, ni molt menys, les seves possibilitats polítiques; Besteiro, sí.

Per altra banda, ell a la Presidència seria la seguretat per a la autonomia de Catalunya i el final decorós del seu decantat marxisme.

Seria un digne President de la República.

Se li arrença el païdor

Sembla que «Su Santidad Pío XI» està una mica malalt —ai, sí! — a causa de l'amargor que li produeix l'estranya mescla maçònica, hebrea, protestant i comunista que envaeix el món.

Per aquest motiu, no sortirà del seu recinte apostòlic durant els dies pasquals.

Si que s'ho pren a la valenta!

A. M. D. G.

Pérez de Ayala serà destituït del seu càrrec d'Ambaixador d'Espanya a Londres.

Aquest senyor que de seguida d'ésser anomenat Ambaixador, cuita-corrents es va fer el vistós uniforme del nou càrrec, aquest literat anticlerical que no va presentar la seva dimissió quan els vaticanistes de la Ceda pujaren al poder, aquest asturià que tampoc no va dimetir quan la salvatge repressió contra els obrers del seu país, té merescut aquest final tan poc airós.

Si nosaltres fóssim catòlics posaríem, a aquest desenllaç, el títol d'una de les novel·les de l'ex-ambaixador: A. M. D. G.

Elegància literària

«Renovación» en un editorial entona la salmòdia funeral per «l'accident» d'Alcalá Zamora. Li fa molts elogis «pòstums», però també diu:

«Nosotros lo olvidamos, todo hasta la denuncia inmunda, ilegal e impropcedente que un planeador de estafas internacionales entregó al señor Alcalá Zamora en mano, pasándose el protocolo por aquel sitio que los mortales no exhiben y donde la columna vertebral pierde su nombre».

Es veu que aquest editorialista té el seu públic al barri xinès.

Si, és això, però al revés

Després del triomf del Front Popular, «La Vanguardia» es dedica a publicar articles contra el marxisme.

Aquests articles els signa el senyor Gual Villalbí.

Ens diuen que aquest senyor és un estimable corredor d'anuncis, una mena d'agent de publicitat o una cosa així. És igual.

Potser en aquest ofici té una certa eficàcia, però posat a fer antimarxisme aconseguix un resultat contraproduent.

Qualsevol polític indiferent que el llegeixi es tornarà indefectiblement marxista.

Li recomanem a aquest bon home que torni a empaitar clients per a extreure-ls l'anunci.

Conservem la clientela

Això es deuen haver dit els de la caverna catòlico-apostòlico-romana. Els seus diaris portaven durant els dies sants títols que farien plorar les pedres més laiques.

«Los últimos clamores de Jesús en la cruz» «¡Cosumatum est!» «¡Yo traspasé su costado!» «Ecce Homo», «El cuerpo inmortal del Redentor», «¡Dió su vida por nosotros!» etc., etc.

Que un fabricant de mitjons de llana faci propaganda del seu producte quan arriba l'hivern, no ens ha d'estranyar gens ni mica; al con-

trari, hem d'ovacionar amb un entusiasme adient el seu bon sentit comercial.

Es per això que no hem d'acollir d'altra manera la propaganda dels catòlico-apostòlico-romano durant la «setmana santa».

Es la setmana anyal de la gran liquidació. Grans rebaixes! Preus rebentats! Comprin, senyors, comprin! Es l'últim que ens queda!...

I tenen tota la raó.

Bons desigs

Quan la mesa de la Cambra es presentà al Palau Nacional li van dir: «Don Niceto se ha retirado a descansar».

Que era precisament el que volia la mesa de la Cambra, que don Niceto es retirés a descansar.

Necrologia

«La Vanguardia» publicà les dades biogràfiques d'Alcalà Zamora. Es lògic que hagi fet això el diari de les esqueles mortuòries.

ALMOND

Aquest número ha estat visat per la censura

—Tingui, porto aquests ous perquè en facin una truita.

GLOSSARI

Lola Anglada

No sempre ens hem de batre amb fantasmes, estaquirots o indesitjables. Cal que l'esperit es rabegi tan sovint com pugui en les correnties de l'art pur i es reconforti en l'obra serena, també apassionada, d'aquells que, mentre nosaltres ens barllem i ens traiem els drapets al sol, teixeixen, amb fils subtils una tela d'il·lusions i somnis, o bé pasten l'argila que s'ha de plasmar en figures que viuen, senten i es mouen.

A Catalunya, on tenim de tot i molt de bo, encara que no ben repartit ni justament apreciat, hi ha un artista de mèrit excepcional, el qual, a més, és dona sensible i intel·ligent en el concepte més noble, que val tan com dir que és artista per partida doble. Ens referim a Lola Anglada, aquesta criatura graciola i entremaliada, aparentment frèvola però dotada d'unes energies i d'una vigoria que li donen la duresa —la bona duresa— del diamant, endolcida i amorisida per innumbrables i ben tallades facetes que reflecteixen i irradien totes les meravelles de la imaginació i de la realitat esguardada i embellida amb ulls i ànima d'artista. Perquè Lola Anglada és no res menys que això: un temperament fort, decidit, obstinat, lúcid, que posa el millor de les seves facultats, tan ben dotades per naturalesa i enriquides per un imperatiu insubornable de perfeccionament i superació, al servei d'una producció abundant, inexhaurible, sempre fresca i encisadora.

Si hi ha algun infeliç — és infeliç l'assedegat de bellesa que no s'adona de la deu d'aigua clara que li passa a frec, — que no hagi sentit parlar de Lola Anglada, ens podrà preguntar: ¿Quina mena d'art fa? ¿Pinta, dibuixa, esculpeix, fa versos o compon música? Li respondrem: fa tot això i quelcom més; car els seus dibuixos i els seus escrits, que en són el complement, tenen llum, harmonia, concreció gràfica i a més tenen la fragància de totes les flors de la terra i de les presentides en el reialme de la fantasia.

Pocs artistes han assolit, com Lola Anglada, una tan magnífica seguretat i perfecció en el seu art, sense desmais ni vacil·lacions. Cap o gairebé cap, entre nosaltres, — ho proclamem amb desapaixonada

sinceritat, — no ha aconseguit crear, com ella, aquella obra d'art que dona la impressió d'una cosa immaterial i alada, però comprensible i humaníssima alhora. Les seves Jades, els seus àngels i figures d'ensomni, són éssers de carn i ossos, per bé que espiritualitzats, i, en canvi, la gent del nostre temps i la dels segles pretèrits de la nostra Barcelona, que Lola Anglada fa reviure amb amor i emoció, destrament conjugades, tenen quelcom d'impalpable i d'eteri que fa que se'ns esmunyin si tractem d'engrapar-los.

Si poséssim de crítics — no és aquest el nostre ofici, i, a més, hi ha moments en què la crítica perd els seus drets, com és ara quan es tracta de l'art inefable de Lola Anglada,

— diríem que aquesta artista tot cor, tot sentiment, tot intel·ligència, val per ella mateixa i per la seva expressió i no pas pel maquillatge, pel farciment de serradures i per les tombarelles de pallasso que han fet i fan encara la celebritat efímera i escandalosa de més de quatre saltimbanquis o joglars de temporada.

Lola Anglada és l'artista que gasta més llapis i menys gomes d'esborrar dels qui fan dibuixos a Catalunya. Les seves produccions són diàfanos i directes, sense trucs, pegats ni afegits. Els va bé la llum artificial i la del sol. Això ho diu tot.

Els infants de Catalunya s'han extasiat i s'extasiaran sempre, amb Contes del Paradís, Peret, Narcís,

Margarida, Monsenyor Llargandaix i Contes d'argent, com han viscut hores venturoses els infants de França i dels Estats Units d'Amèrica amb les sengles obres que ha il·lustrat la nostra Lola Anglada. Els barcelonins de cor s'hauran esponjat d'emoció amb les admirables Visions barcelonines, grans quadres evocadors, en els quals milers de figures prenen nova vida al conjur de la màgica artista. Els qui estimin l'art en una de les seves manifestacions més reeixides, faran bé de desfilar per l'exposició de dibuixos de Lola Anglada, oberta a la sala de can Renart fins el dia 24 d'aquest mes. No se'n penediran.

PANICAL

Esports

Sagetes

L'Espanyol és la primera vegada que té una miqueta de sort. Fins ara, partit que jugava, partit que no li servia de res, perquè anant tan a la vora de la cua, els altres clubs situats al mateix nivell de classificació, guanyaven t a m b é quan ell guanyava, i no aconseguia lliurar-se del perillós contacte.

El diumenge per primera vegada el van ajudar un xic els clubs forans. Al camp de l'Ossassuna, on no acostuma guanyar ningú, fou guanyador l'Oviedo, traient així al club navarrès possibilitats de deixar la situació de cuista en què es troba.

Malgrat tot, diuen que ha dit als aclarida la cosa. L'Espanyol va perdre també a Sevilla, i cal que

guanyi almenys un punt, diumenge, al Ràcing per lliurar-se definitivament de la cua.

El diumenge vinent al camp de Can Ràbia, pot quedar destruïda l'eterna rivalitat Barcelona-Espanyol, si els de l'Espanyol perden i baixen de categoria.

Ens sembla que aquesta vegada fins els barcelonistes es sentiran espanyolistes.

* * *

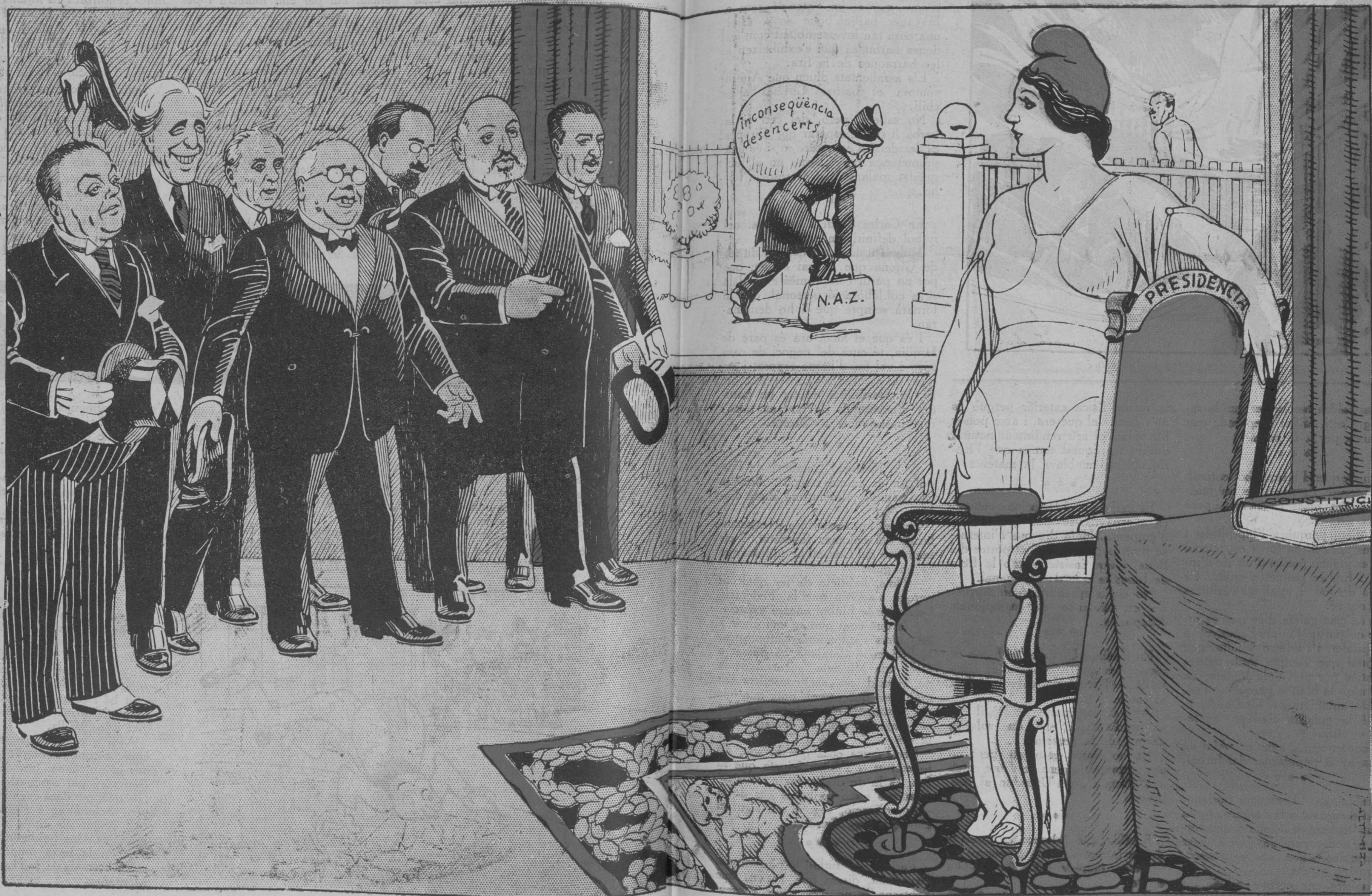

POBRETS PERO ALEGRETS

—Mira, un número de les festes de la República.

Els negres comencen a esverar els boxadors blancs. Temps enrera, fins en boxa, s'establí la «Color line» perquè uns quants homes d'Amèrica no rebessin del carpó en enfrontar-se a les estrelles negres del cop de puny que esveraven el món boxista. Malgrat tot recordem molt bé i seran recordats a l'història de la boxa Jack Johnson, Bâtling Siki i Joe Wills.

Avui que s'ha trencat la «Color line», perquè les empreses americanes ja no tenen un campió com Dempsey per assegurar la taquilla i perquè, per dues vegades, europeus com Schmeling i Primo Carnera, han tingut els títols mundials de boxa, es dona bel.ligerància als negres en la boxa mundial i surten noms com els de Joe Louis, Leroy i Montañez.

LA REPUBLICA. — A veure si ara en trobarem un que sàpiga complir amb el seu deure.

En voleu donar foc, si us plau?

¿Ens caldrà reconèixer que la raça negra està millor preparada que la blanca per a la boxa?

Sembla que el bosquetbol comença a atreure l'atenció de les masses; petites masses encara, però masses a la fi.

Ho diem perquè a l'Hospitalet i a altres llocs hi ha força espectació quan es juguen partits d'un xic d'interès, i fins es permeten envair els camps de joc i apallisar àrbitres quan convé.

No fa pas gaires dies que es jugava el partit Júnior-Espanyol a l'Hospitalet, i l'àrbitre Vilalta, que és home que compta amb moltes simpaties per part dels Júnior, va sortir amb la bomba perquè no l'estovessin amablement. Fins hi intervingué la guàrdia civil per protegir-li el físic.

Ja comencem a anar bé. Així va començar la popularitat del futbol.

Sembla que l'Enriqueta Soriano, que començava a fer aigües, torna a anar trobant la forma i que tornarà a nedar com cal per a ésser la campiona que ens esperànçàvem.

Nosaltres ens permetrem de dir una cosa. També ha anat trobant

la forma física exterior perquè és més dona del que era, i això potser ha reduït el seu rendiment natural durant tot aquest temps que l'Enriqueta no semblava la mateixa.

Es parla que el Barcelona comença a espavilar-se per trobar gent d'empenta. Hom diu que s'interessa molt per Urquiaga, el porter del Betis, i que insisteix amb la fitxa de Långara o la de Campanal.

No ens sorprendria tenir sorpreses en iniciar-se els campionats d'Espanya.

En Paulino Uzcúndun és home de vista. Ara que li ha fallat la boxa i allò de l'Stráperlo, es vol dedicar al catch.

Aquest llenyataire de Règil ens va resultant un etlet que sols va darrera de la pesseta.

No ho diguin gaire alt, però no ens sorprendria gens de veure catch a l'Olimpia amb Uzcúndun al programa.

Sembla que l'Artero es torna a deixar la barba. Això, és perquè en Gironès reapareixerà. No hi ha dubte.

Estem segurs que quan Artero

pren aquesta decisió és que es prepara per sortir altra vegada al reng, i per cridar l'atenció com a mànager barbut, que ve a ésser una cosa tan inversemblant com les dones barbudes que s'exhibeixen a les barraques de la fira.

Els assabentats diuen que Artero somnia el combat Gironès-Sangchili.

No sabem, però, del cert si la barba li surt d'esperar que Gironès es decideixi a combatre, o si és una prometença per tal que no el faci quedar malament si es resol a fer-ho...

En Carles Bestit s'ha retirat del futbol definitivament.

Malgrat tot, diuen que ha dit als de Girona que si mai creuen que per un partit compromès els cal la seva col·laboració personal, que hi tornarà sempre que li ho demanaran.

I és que el xicot ara és pare de família, té cura del negoci de casa seva i vol fer d'home reposat i senyor de sa casa tot conservant, però, la possibilitat de fer un partidet d'estranquis de tant en tant i una passejadeta a Girona.

A la Federació Catalana de Futbol tot és calma i repòs. Aquella casa sembla talment una bassa d'oli...

Fins es fan teranyines a les secretaries del colomar federatiu, i els membres del Consell hi dormen que és un gust.

Nois, hauríem de fer quelcom perquè s'adonin que la Federació Catalana de Futbol encara existeix.

I és que com que es van jugar a les cartes l'autonomia futbolística, la Federació Catalana ha passat a ésser una oficineta, sucursal de la de Madrid, on els consellers fan més nosa que servei, puix que tots els assumptes els podrien resoldre els empleats amb els reglaments a la mà.

Per l'única cosa que hi són, els federatius, i l'única feineteta que hi fan, és la de desfigurar aquells reglaments quan arriba el cas de la seva aplicació, segons qui sigui el club que hagi de rebre.

Parlant de futbol i parlant del Barcelona, direm que es veu que l'entrenador no està gaire content

de Berkèssy, Escolà i Raich, i que l'home creu que aquets elements són responsables de les desfetes que ha tingut l'equip per aquests camps de la Lliga. L'uruguaià Fernández sembla que ja l'escolta millor i que es decideix a fer joc d'equip, i que pot ésser profitosa la seva col·laboració a la davantera.

Nosaltres sabem, sense que poguem dir qui ens ho ha explicat, que l'entrenador creu que la línia mitgera del Barcelona hauria d'ésser Bardina, Franco, Pedrol, puix que Balmanya li sembla verd encara per a un equip com el del Barcelona.

Per la Copa d'Espanya veurem moltes innovacions.

En Dèmpsey cerca un boxador blanc que pugui arribar a la cara de Joe Louis, i el boxador no surt ni posant anuncis als diaris.

Dèmpsey ha dit públicament que encara haurà d'ésser ell qui surtirà a combatre amb Louis per barrar-li el pas.

Es veu que vol jugar amb el prestigi que encara aguanta de gran boxador, no igualat encara, i que com a empresari i com a bon americà, prefereix una bona taquilla al bon nom que encara serva de boxador extraordinari.

Cal rumiari un xic, però; car tot això també podria ésser propaganda americana, puix hem de creure que Dèmpsey s'haurà adonat que no és qui era, i que si surt a combatre, pot encarregar per endavant a una clínica que li reservin llit per si li toca d'anar-hi a jeure.

¡BOLA VA!

La premsa cavernícola francesa fa una temporada que té una predilecció especial per les coses d'Espanya i en particular per les de Catalunya. Arran del triomf del 16 de febrer començà a publicar una colla de reportatges d'aquells de sang i fetge que, no sabem a què atribuir-ho, coincideixen amb les truculències pre-lectorals de «La Veu». No deixaren pas res per verd. L'or de Moscou ens queia com un manà i he de confessar que mercès a aquest or segellat amb la falç i el martell m'he fet fer una torreta a Vallcarca amb el seu jardinet i la seva anteneta per a la ràdio i tot,

Que esperen algú?

També, segons els diaris francesos sofrírem una invasió de tècnics de revolucions, amb el corresponent manual «¿Quiere usted aprender a hacer una revolución en quince días?» sota el braç, que vingueren a ensinistrar-nos en llur difícil art, però que s'entornaren a llurs països d'origen, capcots i esmaperduts, perquè va resultar que en sabíem més que no pas ells.

La inventiva d'aquests diaris era tan exuberant que aquí ens menjàvem els capellans a la brasa amb el seu corresponent all-i-oli, féiem delicades operacions quirúrgiques en el ventres dels burgesos i violàvem novícies, amb una constància digna del «jove bàrbar» més enravenat.

Sortosament, ara ja no n'inventen. Han canviat de tàctica. Ara sols tradueixen les notícies que publica la premsa indígena. És clar que la traducció és una mica lliure, i que de tant en tant se'ls escapa el pot de la sal, però vaja, no gaire. Perquè se'n facin càrrec posarem un exemple. A qualsevol diari de Barcelona podrien trobar la notícia següent:

«Ahir, en el Passeig de Gràcia, quan anava a baixar del tramvia, fou atropellat per un auto el fabri-

cant de maletes senyor Manuel Roig i Fumet, el qual fou traslladat al dispensari més pròxim per un seu company de treball, on li apreciaren ferides de caràcter lleu al front».

Doncs bé, la premsa cavernícola de França, ho publicaria de la següent manera:

«Ahir un tramvia que anava atapeït de revolucionaris, fusell al braç, ganivet als llavis i «manola» individual i intransferible, envestí un auto ocupat per un burgès i el volcà. Els ocupants del tramvia, que eren del Front Roig, incendiarren l'auto i el mateix anaven a fer amb el burgès, quan passaren per allà muntats en esplèndides haques els senyors Companys i Trabat. El pobre burgès implorava perdó d'una manera tan còmica que els hi féu molta gràcia i decidiren de perdonar-li la vida, a condició que en la cursa de braus d'avui hauria de substituir el toro. Hi hagueren lleus protestes, però per fi fou acceptat per la majoria. Ficaren el burgès en una maleta i avui serà toreat. Hi ha gran demanadissa de localitats».

Com poden veure la traducció francesa s'adiu força amb l'original; ara que posats a exagerar a vegades són intolerables.

PENTA

de Berkéssy, Escolà i Raich, i que l'home creu que aquets elements són responsables de les desfetes que ha tingut l'equip per aquests camps de la Lliga. L'uruguaià Fernández sembla que ja l'escolta millor i que es decideix a fer joc d'equip, i que pot ésser profitosa la seva col·laboració a la davantera.

Nosaltres sabem, sense que poguem dir qui ens ho ha explicat, que l'entrenador creu que la línia mitgera del Barcelona hauria d'ésser Bardina, Franco, Pedrol, puix que Balmanya li sembla verd encara per a un equip com el del Barcelona.

Per la Copa d'Espanya veurem moltes innovacions.

En Dèmpsey cerca un boxador blanc que pugui arribar a la cara de Joe Louis, i el boxador no surt ni posant anuncis als diaris.

Dèmpsey ha dit públicament que encara haurà d'ésser ell qui surtirà a combatre amb Louis per barrar-li el pas.

Es veu que vol jugar amb el prestigi que encara aguanta de gran boxador, no igualat encara, i que com a empresari i com a bon americà, prefereix una bona taquilla al bon nom que encara serva de boxador extraordinari.

Cal rumiar un xic, però; car tot això també podria ésser propaganda americana, puix hem de creure que Dèmpsey s'haurà adonat que no és qui era, i que si surt a combatre, pot encarregar per endavant a una clínica que li reservin llit per si li toca d'anar-hi a jeure.

¡BOLA VA!

La premsa cavernícola francesa fa una temporada que té una predilecció especial per les coses d'Espanya i en particular per les de Catalunya. Arran del triomf del 16 de febrer començà a publicar una colla de reportatges d'aquells de sang i fetge que, no sabem a què atribuir-ho, coincideixen amb les truculències pre-lectorals de «La Veu». No deixaren pas res per verd. L'or de Moscou ens queia com un manà i he de confessar que mercès a aquest or segellat amb la falç i el martell m'he fet fer una torreta a Vallcarca amb el seu jardinet i la seva anteneta per a la ràdio i tot.

—Que esperen algú?

També, segons els diaris francesos sofrírem una invasió de tècnics en revolucions, amb el corresponent manual «¿Quiere usted aprender a hacer una revolución en quinze días?» sota el braç, que vingueren a ensinistrar-nos en llur difícil art, però que s'entornaren a llurs països d'origen, capcots i esmaperduts, perquè va resultar que en sabíem més que no pas ells.

La inventiva d'aquests diaris era tan exuberant que aquí ens menjàvem els capellans a la brasa amb el seu corresponent all-i-oli, féiem delicades operacions quirúrgiques en el ventres dels burgesos i violàvem novícies, amb una constància digna del «jove bàrbar» més enravenat.

Sortosament, ara ja no n'inventen. Han canviat de tàctica. Ara sols tradueixen les notícies que publica la premsa indígena. És clar que la traducció és una mica lliure, i que de tant en tant se'ls escapa el pot de la sal, però vaja, no gaire. Perquè se'n facin càrrec posarem un exemple. A qualsevol diari de Barcelona podrien trobar la notícia següent:

«Ahir, en el Passeig de Gràcia, quan anava a baixar del tramvia, fou atropellat per un auto el fàbri-

cant de maletes senyor Manuel Roig i Fumet, el qual fou traslladat al dispensari més pròxim per un seu company de treball, on li apreciaren ferides de caràcter lleu al front».

Doncs bé, la premsa cavernícola de França, ho publicaria de la següent manera:

«Ahir un tramvia que anava atapeït de revolucionaris, fusell al braç, ganivet als llavis i «manola» individual i intransferible, investí un auto ocupat per un burgès i el volcà. Els ocupants del tramvia, que eren del Front Roig, incendiarren l'auto i el mateix anaven a fer amb el burgès, quan passaren per allà muntats en esplèndides haques els senyors Companys i Trabat. El pobre burgès implorava perdó d'una manera tan còmica que els hi féu molta gràcia i decidiren de perdonar-li la vida, a condició que en la cursa de braus d'avui hauria de substituir el toro. Hi hagueren lleus protestes, però per fi fou acceptat per la majoria. Ficaren el burgès en una maleta i avui serà toreat. Hi ha gran demanadissa de localitats».

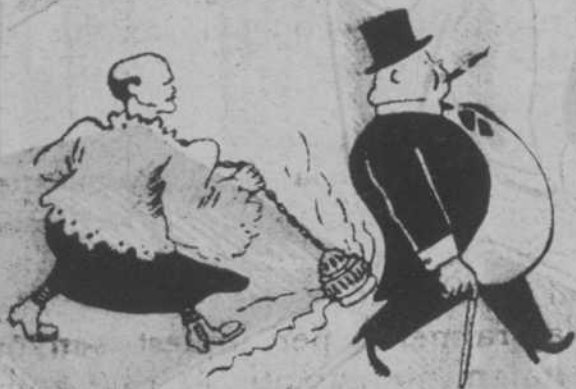
Com poden veure la traducció francesa s'adiu força amb l'original; ara que posats a exagerar a vegades són intolerables.

PENTA

croniqueta de la setmana

En Castanys ja ha fet uns comentaris a «L'Instant» contra el Sindicat de Dibuxants.

Parla d'una canya per a anar a pescar. Això reflexa la seva conducta moral: pescar, sigui en les aigües que sigui.

Bona auto-caricatura la d'aquest ex-menjacapellans i ara seràfic turiferari dels financers catòlics.

«El Correo Catalán», «Diario de Barcelona», «El Matí», «La Vanguardia» i «La Veu» no van sortir, divendres proppassat, de les seves respectives cavernes. Alguna cosa bona havia de tenir el divendres sant.

Un fill d'Alcalà Zamora a rebre impolidament La Mesa i va parlar violentament a Jiménez Asua. El secretari de la Presidència, Sánchez Guerra també parlà destempradament als envjats de la Càmera. Alcalà Zamora ni els volgué rebre.

Així foren tractats eis legítims representants del poble.

Cal tenir-ho en compte.

El Ministre d'Agricultura considera un èxit que el 50 per 100 dels camperols estiguin assentats.

I els altres, què?

Han imposat una penyora de 2.000 pessetes, al diari tradicionalista «Pensamiento Alavés», malgrat la simpatia que el governador d'aquella província sent envers aquest rotatiu.

Què farà aquest governador amb els diaris que li siguin antipàtics?

«El Debate» diu que el poble espanyol és bo i religiós.

I diu: «les multituds tenen fam i necessitat, Senyor».

Sí, sí, però el «Senyor» després de vint segles en el poder no ha evitat encara ni la fam ni la necessitat de les multituds.

«Renovación» l'organet del Partit Radical demana per al seu sos-

teniment, ajut econòmic a les dones. Típicament radical.

Ha estat denegada l'extradició

dels falangistes, refugiats a Orleans, que van atemptar contra Jiménez Asua i van matar l'agent Gisbert.

Fins ara l'extradició no havia estat denegada tractant-se de criminals.

Encara subsisteix un grup escolar a la Plaça d'Espanya que porta el nom d'Alejandro Lerroux.

Es hora ja de dignificar aquest grup escolar.

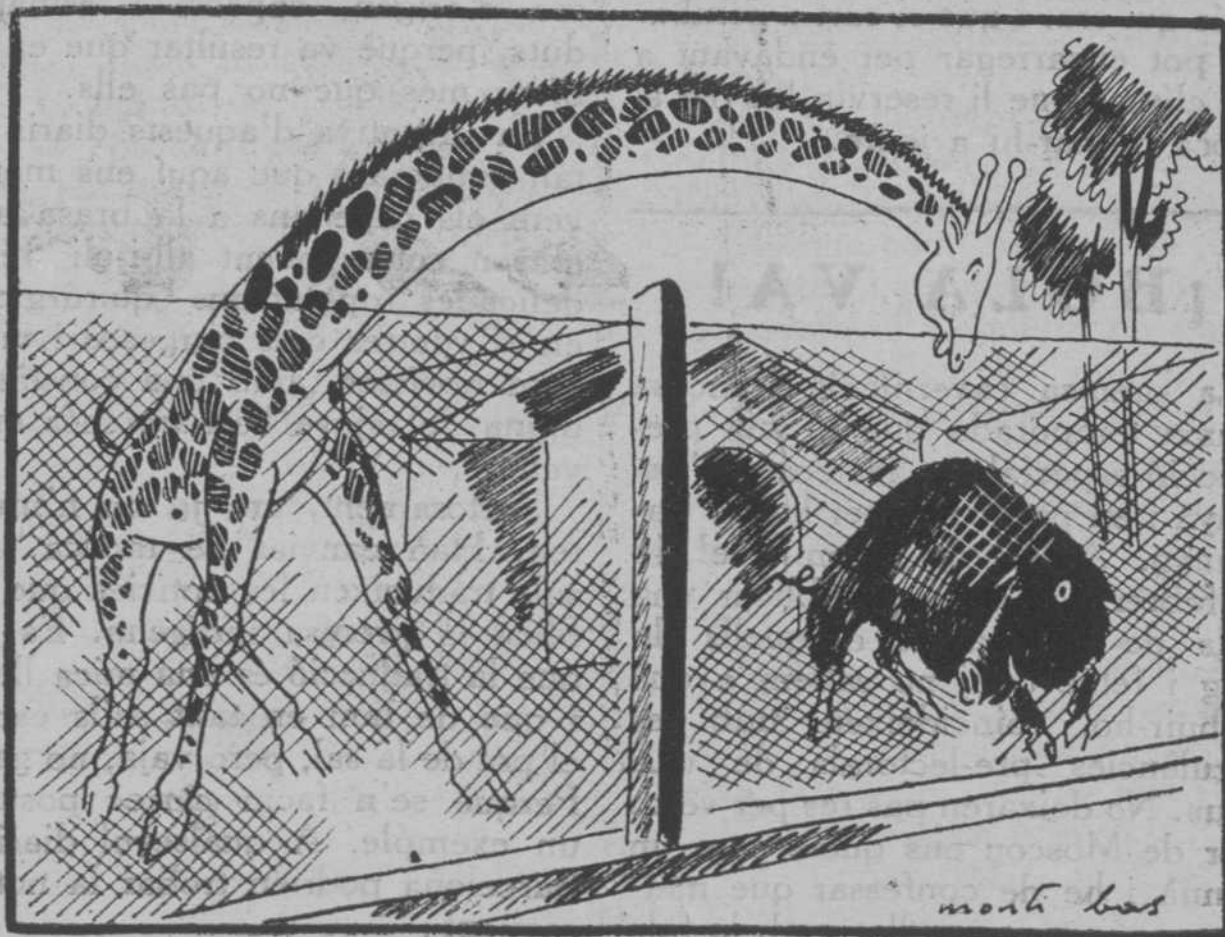
«Renovación» —sí, encara surt— es queixa que ja fa prop de dos mesos que tenim censura.

Han oblidat que «el ilustre caudillo» va governar (?) més d'un any amb totes les garanties suspeses.

El Parlament fa una setmana de descans.

Sembla mentida; tan descansats com han quedat traient-se de damunt Don Niceto.

Molts Ajuntaments d'Ibèria han

PEREZ MADRIGAL
LA GIRAFA. — Doncs jo et feia al Victòria!

—On los portes? Al balcó?
—No, no, al carrer.

fet homenatges a la memòria de Sirval.

El millor homenatge que se li pot fer és ficar a la presó els seus botxins.

«El Dia Gráfico» va sortir «divendres sant». Va sortir però amb un assumpte de la passió tapant tota la primera plana.

S'ha de tenir contenta la hipotètica parròquia laica i cristiana.

Aquell columniador a sou contra els obrers revolucionaris d'Astúries, el senyor Víctor de la Serna, ha estat nomenat director d'«Informaciones».

Molt lògic i ben merescut.

Títol d'una pel·lícula:

«¿Quien me quiere a mí?»

El protagonista no és pas Don Niceto Alcalà Zamora.

A Moscou dos funcionaris han estat condemnats a mort per robar 500.000 rublos dels cabals de l'Estat.

Els radicals i «straperlistes» no poden prosperar a Rússia

«¡¡¡Pobres nois!!!» crida «El

Correo Catalán» perquè hom vol matar l'ànima catòlica dels nens.

Trobaríem millor que es preocupessin de l'estómac d'aquests infants.

El senyor Gual Villalbi fa a «La Vanguardia» uns articles molt di-

vertits sobre la producció soviètica.

Aquests articles són enriquits amb estadístiques en què dona la casualitat que tots els països capitalistes produeixen més i millor que la J. R. S. S.

Suposem que aquestes sospitoses estadístiques siguin veritat. Vaja, que aquest senyor tingui raó.

Però oblida un petit detall: Tot el que es produeix als països capitalistes és a benefici d'uns quants paràsits, privilegiats i de les seves prostíutes, mentre que el que es produeix a Rússia és per a la classe treballadora: obrers i camperols.

S'ha de dir tot, il·lustre corredor d'anuncis.

La família reial anglesa té assignats els següents fons:

El rei i la reina: 420.000 lliures esterlines.

El príncep de Gales, 66.713 lliures esterlines.

El Duc de York, 23.000 lliures esterlines.

Continua la llista.

Trobem que aquesta família és «reialment» cara.

En Brunet parla de l'azanyisme d'Acció Catalana i el considera una regressió i una rectificació de l'història catalanista.

Naturalment, per aquest senyor el catalanisme autèntic és anar amb els monàrquics i vaticanistes.

I ara lliurem-nos una estoneta a l'alegria.

«El Suplemento Femenino» de «Las Noticias» ens dona la joia de viure. Atenció.

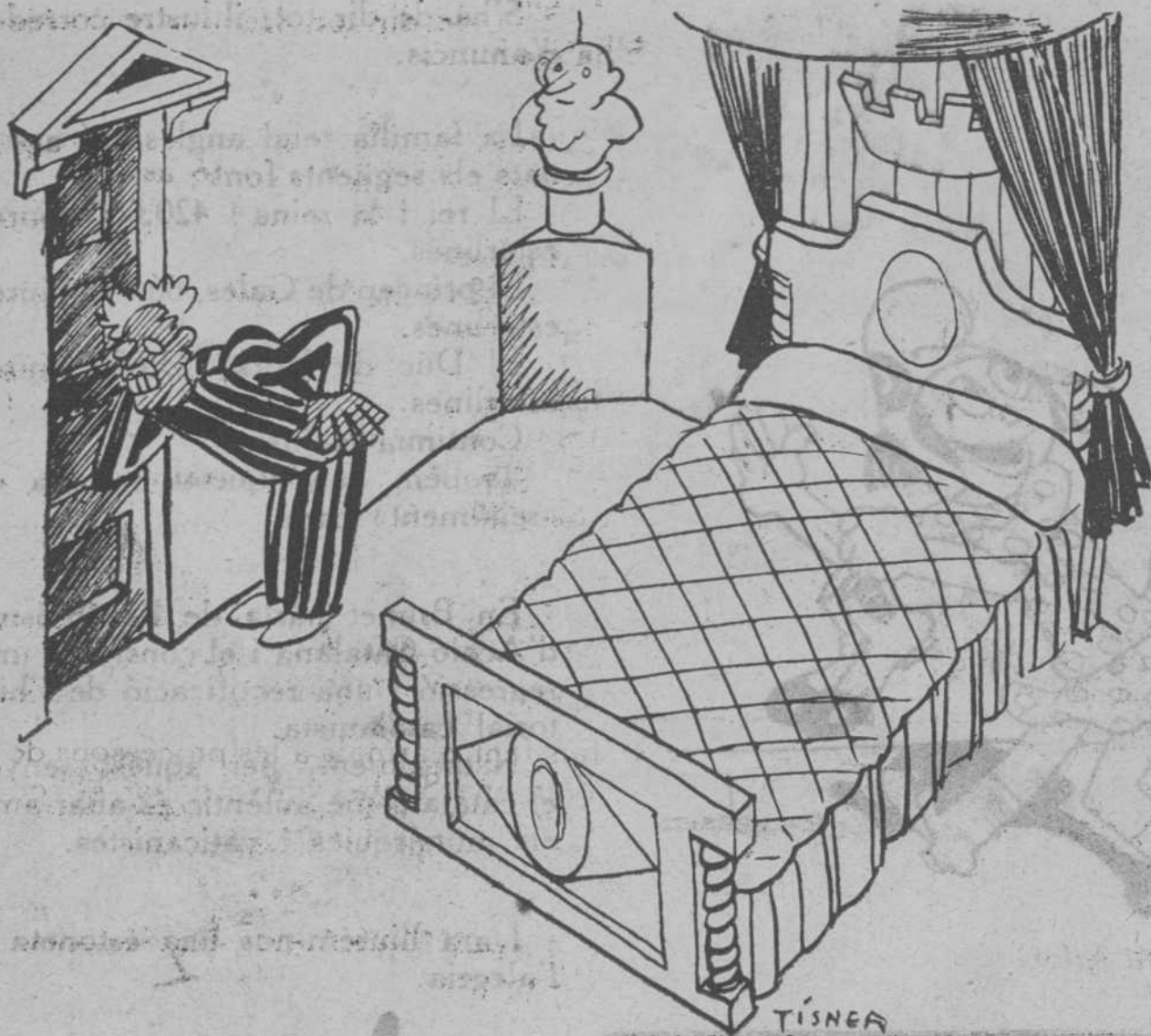
Poema (?) del Divendres Sant.

tu Sagrado y Santo Nombre...
Que por todos los que ofenden
por aquellos que te prenden
y calumnian... ¡ por los hombres
yo te elevo una oración...!
¡¡ Por ellos... que no comprenden
Señor... por ellos... ¡¡ perdón !!

Nosaltres ja l'hem ben perdonat.

ESPECTACLES

El dissabte passat, que era el dissabte de Glòria, no ha afegit cap dia de glòria al Teatre del país. Tots els teatres de Barcelona, llevat d'algunes excepcions, que pel cas no compten, van estrenar alguna comèdia, o alguna pel·lícula:

El senyor Alcalà-Zamora dorm.

Comencem per les estrenes catalanes. Al Principal Palace tenim la companyia catalana de Josep Clapera i Assumpció Casals, que fan l'obra «Un senyor de Barcelona», de la qual diu que és autor el director de «Renovación», senyor Amichatis.

Fem un pronòstic: no passarà a la història.

* * *

Martí de Riquer ha estrenat al Foment Autonomista Català una farsa titulada «El Triomf de la fonètica». Martí de Riquer — i ho diem fent un altre pronòstic — és un minyó que anirà molt lluny.

* * *

Llucieta Canyà també ha estrenat una comèdia. No el dissabte de Glòria, precisament, sinó l'endemà. El títol és «L'Estudiant de Girona». Passa a Girona i és un poema dramàtic imitant malament els de J. M. de Segarra i els de Frederic Soler («Pitarra»). Quina barra!

* * *

Totes les altres obres que s'han presentat per primera vegada al judici del públic són, ja, castellanes. Hi ha Muñoz Seca, Pérez Fernández i altres per l'estil. Com que no les hem anat a veure, preferim no parlar-ne.

Teló enlaire

LLETRA OBERTA AL SR. JOAN PONS, EMPRESARI DEL TEATRE VICTORIA

Molt senyor meu:

Quan es tracta de sabotejar la República i de fer patent el vostre caràcter de monàrquic no cal disfressar les coses com vós ho haveu fet. L'home que en taules de cafè i capelletes de «picador» diu que és monàrquic ha de tenir la gallardia de dir-ho en tot moment i de mantenir-ho sense febleses, car les febleses són més pròpies d'una senyoreta acovardida que d'un home que es té per tal.

No calia, senyor Pons, per tenir tancat el tal teatre durant les festes de la República, que féssiu llençar *deu mil pessetes* a uns homes que fiaren en la vostra paraula i en la vostra signatura. Ni calia tampoc que us en *guardéssiu dues mil*, una prova fins ara del vostre sentit de monarquia.

Els interessos dels artsites són sagrats, perquè són interessos dels familiars que mengen el pa que l'artista guanya. Els Tribunals al seu dia ho decidiran, però mentrestant

el teatre Victòria, de Barcelona, conegut per «L'hort del francès», resta tancat com a senyal innegable que l'Esquerra governa, ja no direm amb imparcialitat, sinó amb marcada benevolença per a certs elements indesitjables.

Francesc Oliva

ELS TEATRES

Al Nou

«La Cibeles», és, tal com predeïem no fa gaires dies, un sàinet més. La música del mestre Guerrero és la deixalla de tots els raves secs que el popular compositor ens ha servit.

Malgrat tot, «La Cibeles» ha donat diners i estem segurs que encara en donarà més. Cal remarcar que la companyia del «Nou» hi fa veritables creacions.

A l'Espanyol

Jordi Ohnet, autor de «Marieta cistellera», està d'enhonorabona. El teatre s'emplena tots els dies, i els actors, que eren empresaris, amb el sou ja es fan un xalet a les Bermudes.

Cal felicitar el senyor Bonavia, autor de «Felip Derblay», per l'èxit assolit.

Al Principal Palace

Amichatis ha triomfat novament. Els qui creien constatar, en l'obra «Un senyor de Barcelona», un caire realista a tot drap, han restats decebuts del tot.

El diàleg d'«Un senyor de Barcelona», ensems que l'assumpte, està a mil quilòmetres de la modalitat personal d'aquest escriptor.

Es per això que Amichatis, sempre tan flexible en els seus treballs, ha triomfat perquè ha palesat que per al bon escriptor no hi ha temes difícils ni personatges «standard», que el puguin ensopir en un caire determinat.

La companyia del «Palace» realitza una veritable interpretació, encara que si hem d'ésser sincers reconeguem que l'obra no està del tot al seu abast.

A l'Apol·ló

Per fi s'ha obert l'«Apol·ló», i sembla que la gent hi va. La «gettatura» que pesava sobre l'antiga barraca s'ha esvaït, i els primers contents som nosaltres.

L'Apuntador

ESQUELLOTS

No es pot negar que el capellà net d'Arganda (Castella) que en plena setmana santa va engegar una bomba explosiva a la Casa del Poble, és un home del dia. S'ha acabat això de matar jueus a cops de massa, degué dir-se. Cal emprar nous mitjans, i d'acord, potser, amb un d'aquests pirotècnics de la F. A. I. que només fan focs quan hi ha República, va voler acabar amb l'enemic amb l'instrument no gaire evangèlic d'una bomba de dinamita.

Potser els dejunis el van trastocar. O potser el *vinillo* d'Arganda, que és traïdor i fa veure jueus àdhuc a la caixa de les ànimes, que és el més sagrat que hi ha per a un rector que s'estimi.

Ja hem acomplert cinc anys de república, amb els eclipsis i sotragades que tots sabem, plorem i planyem. Diuen que en aquests cinc anys hem guanyat experiència. Això els albats que es creien que l'adveniment de la República era una vinya o una rifeta. Som molts, i aquestes planes en són testimoni incontrovertible que, des de l'endemà de la proclamació del nou règim vam cridar l'alerta, sense ésser escoltats. Ens temem que les coses vagin pels mateixos andurrials. Ens sembla un curs massa llarg d'experiència. El que pot passar és que el poble, ja prou experimentat, perdi la paciència.

Els republicans van tenir la candidatura d'eligir per al lloc més alt—la presidència de la República—un

«i més supersticiós que el Gallo» el dia d'una espantà». Ja el tenim fora, després d'una dolorosa i sangnant tongada de claudicacions, contrafurs i crims contra el poble. Cal, però, preguntar: —¿S'ha fet la mateixa neteja a l'exèrcit, a la magistratura, al cos diplomàtic, als cossos de seguretat i vigilància, etcètera? Ens temem que no. Cada dia que passa, descobrim un nou perill, latent i fomentat per la desídia, gairebé incompreensible, dels homes que governen la República. En una paraula. Voldríem veure'ls menys amics de la «juridicitat» i

més executors de la justícia del poble.

**

L'altre dia vam veure, a la Plaça de Santa Anna, Joan Ventosa i Calvell, ex-ministre del darrer govern de la monarquia i avalador de l'ex-president de la República del 14 d'abril del 1931. Parlava amb un devot que se l'escoltava extasiat, amb cara d'enze, darrera d'unes ulleres —Això se'n va a rodar, deia el defensor de les causes perdudes. No sabem a què es volia referir, car en dir que allò se n'anava a rodar, es passava la mà pel front.

**

—Com volta, aquesta mesa!

—Sembla de Terrassa!

La setmana passada parlàvem dels faistes empastifaparets i agents provocadors de vagues poca-soltes i de la seva singular concomitància amb elements de l'extrema dreta. No fa pas gaires dies que llegíem que un dels Durruti, de l'Estat Major de la F. A. I., havia estat detingut a Madrid junt amb un element de «Falange espanyola». Obriu l'ull, obrers, que hi ha qui us vol posar la llufa.

**

Sembla que el 14 d'abril, cinquè aniversari de la proclamació de la República, els monàrquics, monarquizants, certs funcionaris de plantilla i alguns elements que esmerçarien millor llurs afeccions i facultats fent d'armats a les processons de Setmana Santa, volen donar el cop a Madrid. Assassinat de les autoritats màximes de la República, sublevació dels qui mai no s'han de sublevar, confusió al carrer, terrorisme, etc. El resultat no ha estat a gust dels organitzadors. ¿I si els possessin en forma que no poguessin repetir mai més llurs maniobres?

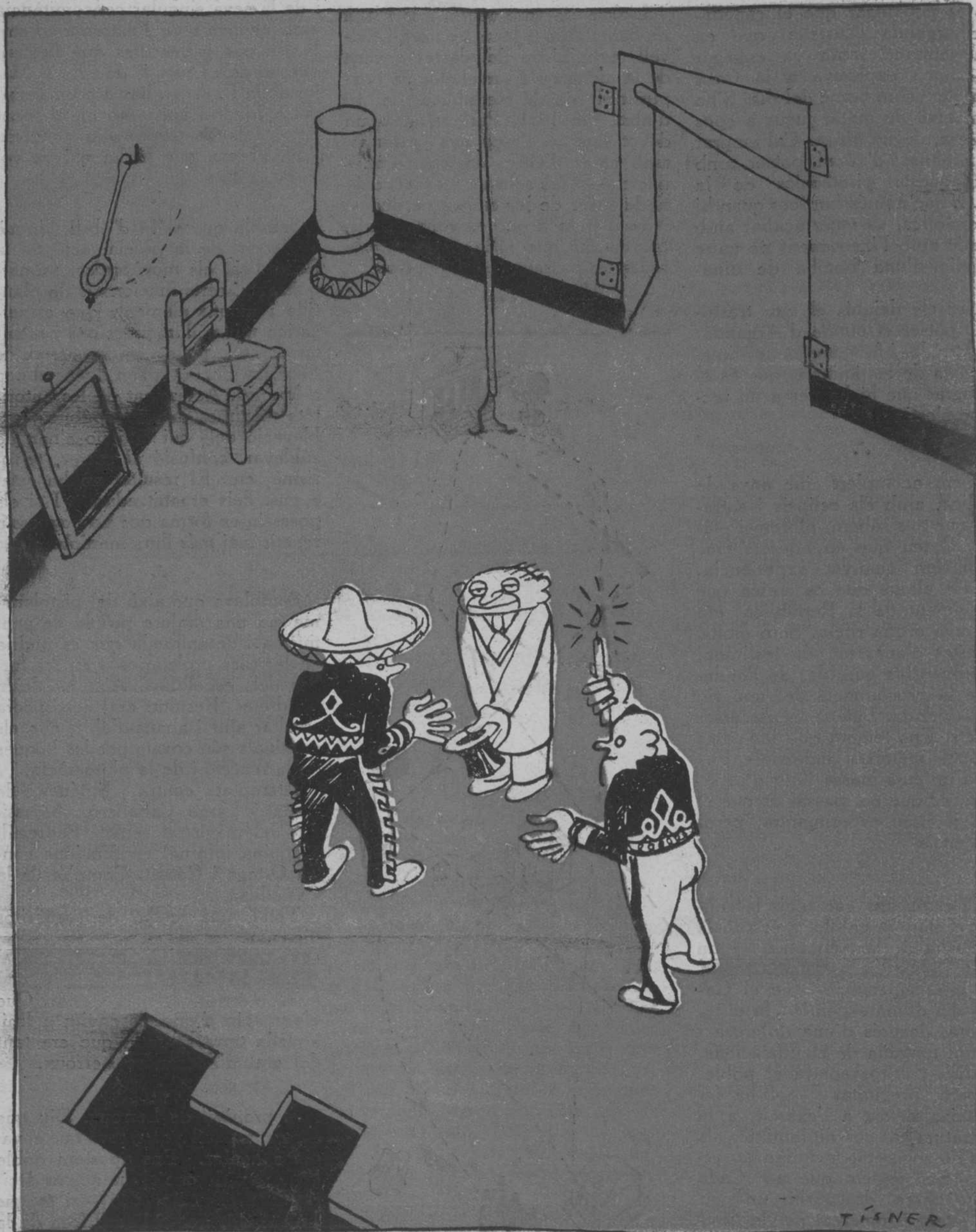
Semblava que això del pistolisme era una malura pròpia de gent misera i desanimada que es nodria en les files proletàries o en les turbes dels espellifats. Així ha deien les dretes. Resulta, ara, com podia resultar ahir i abans-d'ahir, que els criminals són covats per les lloques de la reacció i de la plutocràcia.

Atemptat contra Jiménez de Asúa i Largo Caballero. Assassinat del magistrat senyor Pedregal. Màquina infernal en funcions contra Ortega i Gasset. Complot de la Castellana...

Total, una colla de «señoritos bien»,

Que els pengin o que els enviïn a Ifni, aquella terra sagrada que era tant del grat d'Alexandre Lerroux.

A propòsit de Lerroux. Diu que espera tranquil o casa seva que el vagin a agafar. Ens apostem doble contra senzill que el dia que es decideixin a empresonar-lo —si és que ho fan— trobaran l'ocell fora de la gàbia. Coneixem Don Lacandru. En canvi, cal reconèixer que li pertoca pagar quelcom de la sang vessada a Astúries. A més, ha de restituir.

GORDON ORDAX PRÉN POSSESSIO DE L'AMBAIXADA DE MEXIC.

—Pues mire usted, compadrito, eso es lo que nos dejó!